

[Gert Petersen]

ke nøjagtigt? – da den for nylig beskyldte den danske regering for så at sige at bære kappen på begge skuldre. På den ene side underskriver regeringen NATO-erklæringen om de 3 pct.s realvækst i militærbudgettet. På den anden side siger den herhjemme, at den ikke vil gennemføre denne vækst – det skal den ikke have utak for. På den ene side underskriver regeringen en NATO-erklæring, der bestemt afviser præsident Bresjnev's forslag om et raketmoratorium i Europa. På den anden side siger udenrigsministeren til mig her i salen, at det dog er et interessant forslag, som må tages seriøst og studeres nærmere. På den ene side lader forsvarsministeren sine generaler udtale, at dansk militær må være rede til at modtage forstærkninger udefra i spændingsperioder, altså i fredstid. Og på den anden side siger han, at det er noget, generalerne selv har fundet på, mens han så i dølgsmål lader de lovkyndige undersøge, om denne ændring i dansk sikkerheds- og forsvarspolitik kan smugles ind ad bagdøren ved hjælp af grundlovens § 19.

I stedet for at deltage mere eller mindre helhjertet i dette NATO-ræs burde den danske regering skifte om til en politik, hvor Danmark lægger sit beskedne lod i vægtskålen for en ægte afspændings- og nedrustningspolitik. I stedet for at snakke nulløsning bør man drøfte en ægte nedskæring af militærbudgettet. I stedet for at pippe med i NATO-koret bør man sige klart fra over for NATOs oprustningsstrategi med forstærkninger og ubemandede baser osv. I stedet for at acceptere Reagans forkastelse af SALT II bør man protestere klart herimod og samtidig tage initiativ til forhandlinger om Norden som en permanent atomvåbenfri zone.

Stadig større kredse i befolkningen herhjemme og i Europa i øvrigt forstår meget vel, at der ikke kan opnås øget sikkerhed gennem øget oprustning. Derfor oplever vi, at kampen mod atomvåbnene i Europa nu føres af en stadig bredere folkebevægelse. Den 21. juni begynder en fredsmarch, der skal slutte i Paris. Jeg håber og tror, at det bliver en så vældig manifestation, at den ikke kan sidde overhørig.

Men konkret må man begynde et sted i Europa, i et område, og det burde være Norden. Dermed ville vi langt om længe følge eksemplet fra Latinamerika, hvor 25 stater er med i en officiel atomvåbenfri zone. Den har

betydet, at disse lande trods mangfoldige indre og ydre spændinger ikke har kunnet bruges som atombaser af stormagterne. Derfor anbefalede De Forenede Nationer i 1978 andre stater at følge deres eksempel. Nu bør de nordiske lande gøre det. Det ville være et ægte lyspunkt i en ellers dyster international situation.

Et sådant dansk initiativ ville ikke være nogen total revolution af vor udenrigspolitik, men ville bryde med oprustningsstrategien, som jo bl.a. går ud på, at Danmark – og Norge med – skal holdes åbne for atombaser, hvis det, som det hedder, en dag skønnes nødvendigt. Derfor kræver et sådant initiativ en dristighed, som jeg må erkende jeg ikke umiddelbart tiltror den nuværende regering.

Den samme betragtning kan anlægges på den hjemlige politik. Også her kræves dristighed og fantasi, og det er netop egenskaber, man savner hos regeringen. Bevares, man kan opfatte de sociale og andre nedskæringer, der har fundet sted, som udslag af en slags dristighed, men det finder jeg ikke det er; jeg kalder det at flyde med strømmen. For det er jo åbenbart, som vi også har hørt det her, at det borgerlige højres partier sigter på at overvinde krisen gennem en dramatisk nedskæring af realløn og samfundsmæssige ydelser. I og for sig den samme politik, som deres forgængere mødte krisen med i begyndelsen af 1930'erne. Nu, et halvt århundrede senere, fortsætter de i samme spor, og regeringen giver efter.

De nedskæringer, der forbindes med socialindkomstkomplekset eller med ødelæggelsen af dyrtidsreguleringen eller med børnepassningscirkulære og andre reguleringer på arbejdsmarkedet eller med begrænsninger af aktiviteten i amter og kommuner, alt det er udtryk for, at regeringen besvarer den købekraftsbegrænsning, som kapitalens krise fremkalder, med en statsligt fremkaldt købekraftsbegrænsning, som gør ondt værre. Nøjagtig det samme svar som i 1930'erne.

Den ene dag proklamerer statsministeren – og jeg tror, han var oprigtigt rystet – et stort felttog mod arbejdsløsheden. Hvad er der nu tilbage af regeringens store beskæftigelsesplan? Så vidt jeg kan se, er der en udvidelse af lære- og praktikpladserne for de unge – og det er da udmærket, det støttede SF – og så en højst tvetydig såkaldt jobtilbudsordning. Det er det hele. Vi har stadig en kvart milli-